

Hundesamleren kender deres blik på lang afstand, når de kommer gående i de tidlige morgentimer langs med hækken. Typisk hænger de med hovedet, deres øre er blevet længere, de savler, deres skridt er små, deres hoved dingler opgivende fra side til side. De ser ikke længere noget. Snuser ikke længere til de andre hundelorte. Løber ikke længere over til børnene. De er våde og fortabte. De har mistet deres lugt, afvist af ethvert fortov og enhver lygtepæl. De har snuset forgæves. Regnen har slettet alle spor.

Så snart regnen har stilnet af, gør hundesamleren sig klar. Han ifører sig sin lange brune frakke og sine støvler med gummisåler som hundene kender. Sin lommelygte som ikke alle hunde bryder sig om. Han lukker sin hoveddør bag sig og indånder duften af de våde ahornsblade og fugtige jordbund. Byen sover stadig, men hundesamleren er klar til at gå dem i møde. Han kender deres blik. De løfter forsigtigt deres hoveder. Hjælp mig, siger de. Hundesamleren fisker et tørt stykke rugbrød op fra sin frakkelomme. De får lov at spise af hans hånd. Han vender sig om. Hundene følger efter hundesamleren gennem byen.

Flere af dem genkender deres tabte kræfter. De har tillid til ham. De ved han kender vejen. De ved at de er gode hænder. Flere hunde kommer til. De er snart en flok. Alle kender de hundesamleren. Flere af dem står og venter på et hjørne hvor de håber på at han og de andre hunde kommer forbi. De kan kende ham på frakken. I den ene hånd holder han en pind som han peger med. Den anden hånd har han i lommen. Sådan går de i én stor flok, hundesamleren og hundene. Hundesamleren viser vej. Mens han går lytter han til deres skridt. De små våde poter der rammer fliserne, som et barn der tripper henover gulvet.

Når hele flokken er samlet, er hundesamleren i sit es. Sådan foretrækker han det. At gå i flok uden afbrydelser. Hundesamleren ved at hundene ikke har mere de skal af med. Deres maver er tomme, deres tarms ligeså. Hundesamleren kan ikke mætte deres maver. Han kan give dem håbet tilbage. De skal ikke knurre, de skal ikke skide, de skal gå, gå sammen med hundesamleren. Han nyder hvert et skridt, mens han strør brødstykker efter sig.

Undervejs hilser både hundesamleren og hundene på de kvinder der har haft en hård nat og som længes efter flere kunder. Undervejs hilser de på de mænd der sidder i døråbningerne med barsolinohatte, mens de tæller deres mønter. Undervejs hilser de på tobaksmanden, som endnu ikke er gået i seng men som ryger sig en sidste cigaret. Alle er de glade for dette øjeblik hvor hundene og hundesamleren spadserer gennem byen våde, udpinte, sultne men dog taknemmelige over at høre til. En efter én følger han hundene hjem. Han tager sin hånd frem og én efter én slikker de på den. Bagefter løber de ind under et hegn og ind i et hus, ind bag en lem, ind i en trappeopgang. De er tilbage takket være hundesamleren. Han betragter bagenden af dem, mens han ser frem til endnu en regnfuld dag hvor byens hunde ikke kan finde hjem.

Feltkommandanten

Feltkommandanten har iført sig sin uniform som dengang i hæren. Nu står han op og reder sin seng på samme måde som dengang i hæren. Nu åbner han sit tøjskab og hiver ud i sine sokker på samme måde som dengang i hæren. Han finder sine bukser og spænder bæltet på samme måde, som dengang i hæren. Ude på badeværelset børster han sine tænder med rolige cirkulære bevægelser som dengang i hæren. Han finder skjorten frem der hænger på bøjlen og knapper samtlige knapper én efter én, som dengang i hæren. Han snøre sine sko ved at gøre den ene sløjfe lidt længere end den anden, som dengang i hæren. Han tager børsten og cremen op ad æsken, sætter benet frem og pudser sine sko, som dengang i hæren.

Ude på gaden hilser han med hatten i hånden, som dengang i hæren. På et tidspunkt læner han sig op ad en lygtepæl mens han ser på de små piger der leger, som dengang i hæren. Mens han står der ruller han sig en hjemmelavet cigaret med virginiatobak, som dengang i hæren. Bagefter går han hjem og lægger sig på sofaen med avisen i hånden, mens han tæller antallet af døde i den seneste krig. Når hans mor kommer hjem og kalder på ham rejser han sig, mens han står med rank ryg gør honnør, som dengang i hæren.

Sidst på eftermiddagen går han hen på hotellet hvor han har fundet arbejde tre dage om ugen. Han står bag skranken iført sin grågrønne uniform med hædersmedaljen siddende på den ene brystlomme. Han skriver gæsterne ind i bogen, mens han ryster på hånden. Spørger de til hans uniform, svarer han dem at man stadig er i krig. Når mørket falder på står han og skuler ud mod den lange allé. Når chefen pludselig kalder springer han op som trolde af en æske, mens han svinger med sin pistol som han har gemt bag ryggen.

Der er gået nogle dage. Feltkommandanten har andre planer, som dengang i hæren. Med sin rygsæk, sit gevær og en stor pose ris er han på vej ud i skoven. Der bygger han sig en tipi af kraftige grene. Han forbereder et bålsted og sætter krydder på flere af træerne. Her bygger han en feltseng af træ, som dengang i hæren. Han maler streger på kinderne, som dengang i hæren. Han lever af bær, egern, kaniner og fugle.

Feltkommandanten kommer ikke mere ind til byen. Når han en sjælden gang nærmer sig bygrænsen får han øje på et billede af sig selv og et telefonnummer til sin mor. Feltkommandanten får indimellem besøg af en anden feltkommandant, som dengang i hæren. Når man går rundt inde i byen hører man og af til nogle skud, som om der var krig i nærheden. Ingen ved hvem der skyder. Ingen kender til denne krig. Ingen finder på at kigge ude i skoven. Her bor kun dyr, siger de.

Da man opdager hans sted, er der ingen der længere ved hvem han er. Det er lang tid siden feltkommandanten har været i bad. Det er lang tid siden han er blevet barberet. Hos myndighederne står han med rank ryg, iført sine kampstøvler og en kasket med påskriften 3. bataljon. Han ryster på hånden når man beder ham om at udfylde en formular. Han tildeles en lejlighed i boligblok A, ikke langt fra sin mor. Efter kun en nat tager han sin rygsæk på ryggen og finder tilbage til skoven. Der lever han nu, omgivet af vilde dyr, som dengang i hæren.

Sjælefangeren

Sjælefangeren er specialist i at fange andres sjæle. Allerede fra morgenstunden står han klar til at komme i gang. Når han møder folk læner han sig fremad, mens han kniber øjnene sammen for bedre at kunne se om han kan få øje på en vibrerende ånde eller en slumrende væske. Sjælefangeren har et godt navn. Han kan helbrede både dyr og mennesker. Han er kendt for at have sin hunds sjæl. Engang led den af fordøjelsesbesvær. Dens afføring var misfarvet. I dag er den glad.

Sjælefangeren er altid iført sin hvide kittel. Han har lommerne fulde af kanyler og pincetter. I sit hus har han installeret drikkevand baseret på solens stråler. I forhaven står en hydrongenbil der holdes i gang af indholdet på en deodorantflaske. Så snart de første gæster ankommer står han klar med sine remedier. Over hoveddøren hænger et billede af guden Shiva som han selv har malet i orange og røde farver. Han viser gerne selv rundt i sin enorme have. De gangbesværede bliver transporteret rundt i små hvide golfbiler på en softgreen der er klippet af hans gartner. Når hans kunder spørger ham om noget, svarer han som regel på indisk og kinesisk. I bunden af parken ligger et tempel hvor hans gæster kan indtage en Bodhi Satva pizza med tre krydderiinkarnationer. Andre foretrækker slangevin serveret i en glasbowl med en kongekobra på bunden.

«Jeg skal nok finde jeres sjæl,» siger han. «Jeg giver ikke op.» De nikker fordi de beundrer sjælefangerens stædighed. I nærheden af sit hus har han sit eget stenbrud. Hver dag fylder han lommerne med de mest farverige sten. Nogle af dem lægger han i sin have mellem træer og planter. Andre giver han til sine gæster. Når det er aften og folk er gået hjem sidder han rastløs i sin sofa og zapper fra den ene tv-kanal til den anden. På et tidspunkt tager han fat i en af sine kanyler og finder en blodåre der er tilstrækkelig stor. Han sætter sig til at stikke. Bagefter læner han sig tilbage og ser sin sjæl transporteret til et fjernt sted med gule og orange farver, der ligner det maleri der hænger over hans hoveddør.

Melancholia

Humoralia saturnica –

ALEXANDER CARNERA
Forfatter og skribent

Melancholia kommer af det græske *melas* som betyder sort og *cholos* (*cholé*) som betyder galde. Ifølge den ældre opfattelse ansås denne sorte galde som årsag til tungsind, nedtrykthed og tristhed. I antikken og især hos Aristoteles blev geniets skabende evner forbundet med det melankolske sindelag. I moderniteten senere knyttet til depression. Kunsthistorikeren Panofsky nævner Abu Masar som med henvisning til astrologien og den kosmologiske naturvidenskab var den første der gav navn til de fire temperamenter i betydningen fire grundtyper eller karakterer, nemlig kolerikeren, sangvineren, flegmatikeren og melankolikeren. Men dosseringsforholdet i det humorale eller den såkaldte «temperamentslære» var allerede udviklet i senantikken med de fire *humores* (kropsvæsker): slim (*pflugma*), blod (*sanguinus*), gul galde (*chole*) og sort galde (*melanchole*). Og Saturn er melankoliens stjerne, kold og mørk som den sorte galde og som jorden.¹

Humoralia saturnica manifesterer sig i forskellige former med både humoristiske og groteske træk og tilbyder som sådan et mere sammensat billede af *temperamentia humanum*.

¹ Klibaansky, Saxl & Panofsky, *Saturn and Melancholy, Studies in the History of Natural Philosophy Religion and Art*, Thomas Nelson & Sons Ltd, 1964, s. 127ff.